Λυόμενα σπίτια

Στὴν πόλι, στὴν ἐξοχή, στὸ βουνό, στὴν θάλασσα

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΝ. ΣΚΑΡΠΑΣ

ΦΙΛΟΠΟΙΜΕΝΟΣ 41 Γ' ΤΗΛ. 62—05

Τὸ κήρυγμα τῆς Δευτέρας

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Τοῦ ἱεροκήρυκος κ. Αθ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

1. Δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ ζῇ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Θεὸν, διὰ νὰ λάβῃ. Χρειάζεται ἀκόμη καὶ ἐκεῖνο ποὺ ζητεῖ νὰ λάβῃ νὰ εἶναι κατὰ πάντα σύμφωνον πρὸς τὸ ἅγιον θέλημά του. Καὶ τοῦτο διότι μόνον τότε θὰ τὸν ὠφελήσῃ Δι' αὐτὸ καὶ ὅταν ζητοῦμεν μάταια πράγματα, ἐπίγεια καὶ κοσμικά, ὁ Θεὸς συνήθως ἀρνεῖται νὰ τὰ δώσῃ. Ἀκριβῶς διὰ νὰ μὴ μᾶς ζημιώσῃ. Ἕνα τέτοιο γίνεται καὶ μὲ τοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου, ὅπως βλέπομεν εἰς τὸ χθεσινόν μας ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Ἐνῶ βαδίζει μὲ τοὺς δώδεκα πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα, προχωροῦν οἱ δύο ἀδελφοί, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, τὰ παιδιὰ τοῦ Ζεβεδαίου καὶ τοῦ ζητοῦν μίαν χάριν. «Δὸς ἡμῖν, τοῦ εἶπαν, ἵνα εἷς ἐκ δεξιῶν σου καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου.» Δηλαδή, τώρα ποὺ πηγαίνεις νὰ βασιλεύσῃς, κάμε μας τοὺς πρώτους ὑπουργούς Σου. Ἱκανοποίησε τὸν βαθὺν πόθον τῆς φιλοδοξίας μας καὶ δός μας τὰς πρώτας θέσεις εἰς τὴν βασιλείαν σου. Αὐτὰ δέ, ἐνῶ τοὺς ἔλεγε πὼς πηγαίνει νὰ πάθῃ καὶ νὰ σταυρωθῇ καὶ νὰ ἀποθάνῃ. Λυπημένος ὁ Κύριος καὶ διὰ τὴν παρανόησιν καὶ διὰ τὴν φιλόδοξον τάσιν τῶν μαθητῶν του, τοὺς ἀπήντησε· «Οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε» —Δὲν ξεύρετε τὶ ζητεῖτε. Ἀλλὰ σᾶς λέγω ἐγὼ καὶ ἄλλα ὀνειρεύεσθε σεῖς. Μένετε κολλημένοι εἰς τὰ ἐπίγεια, ἐνῶ ἐγὼ προσπαθῶ νὰ σᾶς ὑψώσω εἰς τὰ οὐράνια. Πράγματι λοιπόν, δὲν ξεύρετε τὶ ζητεῖτε. Τὸ ἴδιον γίνεται πολλὲς φορὲς καὶ μὲ ἐμᾶς. Ζητοῦμεν, καὶ ζητοῦμεν καὶ πάλιν ζητοῦμεν μὲ πολλὰς παρακλήσεις καὶ προσευχὰς, καὶ δὲν λαμβάνομεν. Διατί; Ἀραγε; Διότι κακῶς ζητοῦμεν.

2. Καὶ ὁ τρόπος ποὺ ἐζήτησαν οἱ δύο μαθηταὶ δὲν ἦτο καλός. Ἐπροχώρησαν κάπως ἐμπρός ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τὸν ἐξεχώρησαν τὸν Χριστὸν ἀπὸ τοὺς ἄλλους δέκα καὶ τὸν ἐπῆραν ἰδιαιτέρως. Καὶ ἔτσι «μυστικὰ» — ψιθυριστὰ τοῦ εἶπαν. Χάριν, ρουσφέτι ἐζήτησαν, ὄχι πρᾶγμα νόμιμον καὶ ἀξιέπαινον. Ἐπόμενον δὲ ἦτο τοῦτο, ἀφοῦ ἔτσι θὰ παρηγκώνιζαν τοὺς ἄλλους δέκα μαθητάς. Ἄλλος μάλιστα εὐαγγελιστὴς, ὁ Ματθαῖος, λέγει ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ μαθηταί, οἱ ἀδελφοὶ Ζεβεδαῖοι, ἔβαλαν καὶ τὴν μητέρα των νὰ μεσολαβήσῃ, διὰ νὰ ἐπιτύχουν τοῦ πόθου μένου. Ἄλλος λόγος πάλιν τοῦτος, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος ἠρνήθη νὰ κάμῃ δεκτὸν τὸ αἴτημά των. Ἔλειπεν ἀπὸ αὐτὸ ἡ ἀνιδιοτέλεια καὶ ἡ εὐθύτης. Ἔλειπεν ἀκόμη ἡ ταπεινοφροσύνη καὶ ἡ ἀγάπη. Καὶ τοῦτο ἀκόμη διδάσκει, ὅτι οὐ μόνον τὸ περιεχόμενον τῶν προσευχῶν μας πρέπει νὰ εἶναι καλόν, ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος ποὺ θὰ ζητήσωμεν τὸ καλόν, πρέπει καὶ αὐτὸς νὰ εἶναι καλὸς καὶ θεάρεστος. Καὶ κυρίως ταπεινὸς καὶ φιλάδελφος.

3. Ἠγανάκτησαν οἱ δέκα μαθηταί, ὅταν ἀντελήφθησαν τῶν δύο πρώτων τὰ σχέδια. Ἠγανάκτησαν κατὰ τοῦ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου, διότι καὶ αὐτοὶ τὰς αὐτὰς φιλοδοξίας εἶχαν καὶ τὰ ἴδια ὄνειρα ἔτρεψεν ὁ καθεὶς διὰ τὸν ἑαυτόν του.. Οἱ μαθηταὶ ποὺ τίποτε ἄλλο δὲν ἔβλεπαν τρία ὁλόκληρα χρόνια εἰς τὸν Διδάσκαλόν των, παρὰ ταπείνωσιν καὶ πάλιν ταπείνωσιν καὶ ὅλο ταπείνωσιν· ταπείνωσιν καὶ αὐταπάρνησιν καὶθ' θυσίαν. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Ἄνθρωποι καὶ οἱ μαθηταί, ἄνθρωποι μὲ ἀτελείας καὶ μὲ πάθη, ἄνθρωποι ποὺ δὲν εἶχαν λάβει τὸ Πνεῦμα διὰ νὰ ἀναγεννηθοῦν καὶ ἐξαγιασθοῦν, ὅπως ἔγινε ἀπὸ τὴν Πεντηκοστὴν καὶ πέρα.

4. Δὲν τοὺς ἄφισε χωρὶς διδαχὴν τοὺς μαθητάς του ὁ Χριστός. Τοὺς ἔδωκε γενναῖον μάθημα καὶ μάλιστα μὲ τὸ ἰδικόν Του παράδειγμα. Ἐκάλεσε καὶ τοὺς δώδεκα μαζῇ καὶ τοὺς εἶπεν:

Σεῖς οἱ μαθηταί μου, σεῖς οἱ ὀπαδοί μου, ὅλοι οἱ Χριστιανοί μου δὲν θὰ κάμετε ὅ,τι κάμνουν οἱ ἰσχυροί τῆς γῆς. Αὐτοὶ διὰ νὰ ἱκανοποιήσουν πάθη καὶ φιλοδοξίας μὲ βίαν ἁρπάζουν τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας. Καὶ πιέζουν, τυραννοῦν τοὺς κοινοῦς θνητούς, ταπεινούς, τοὺς ἀδυνάτους τοὺς πτωχούς. Σεῖς διὰ νὰ γίνετε μεγάλοι πρέπει νὰ ταπεινωθῆτε. Σεῖς διὰ νὰ ἀναδειχθῆτε πρῶτοι, ἀνάγκη πᾶσα νὰ γίνετε τελευταῖοι, δοῦλοι καὶ ὑπηρέται, διάκονοι τῶν ἄλλων. Καὶ ὄχι νὰ ὑπηρετῆσθε, παρὰ νὰ ὑπηρετῆτε. Ὄχι νὰ θυσιάζεσθε σεῖς ὑπὲρ τῶν ἄλλων. Ναί, νὰ ἐπιδιώξετε τὴν δόξαν. Μάθετε ὅμως ὅτι ὁ δρόμος πρὸς τὴν αἰωνίαν δόξαν τὴν πραγματικὴν εἶναι ἡ ταπεινωσις καὶ ἡ θυσία.

Πρῶτος ἐγὼ ἠκολούθησα τὸν δρόμον τῆς ταπεινώσεως, τῆς θυσίας. Ἀκολουθήσατέ με καὶ σεῖς εἰς τὸν αὐτόν δρόμον. Θὰ φθάσετε εἰς τὴν δόξαν, τοῦ οὐρανοῦ τὴν αἰωνίαν δόξαν.

Α. Σ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Κοινωνικά

Ὀφθαλμολογικὴ Κλινικὴ ΧΑΡΙΛΑΟΥ Ν. ΤΖΑΒΑΛΑ, Χειρουργοῦ — Ὀφθαλμιάτρου. Δέχεται καὶ χειρουργεῖ καθ' ἑκάστην. Ὁδὸς Ἑρμοῦ 55, τηλέφ. 36—32.

Ὀφθαλμολογικὴ κλινικὴ ΠΑΥΛΟΥ ΟΔ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ, χειρουργοῦ ὀφθαλμιάτρου, Κανακάρη 160 καὶ Παντανάσσης, τηλ. 63-69, Πάτραι.

Ὁ ἰατρὸς κ. ΣΠΥΡ. ΧΡΥΣΑΝΘΑΚΗΣ, εἰδικὸς Ὠτορινολαρυγγολόγος, ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ταξιδίου του, ἐπανέλαβε τὴν ἐργασίαν του.

ΔΙΓΕΝΟΠΟΥΛΟΣ ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΙΑΤΡΟΣ, Μαιζῶνος 106, δέχεται 8—12 καὶ 5—8.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΗ, Χειρουργικὴ καὶ Τραυματιολογικὴ κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Χ. ΣΟΛΩΜΟΥ, Βότση 35 (Ἔναντι Τμήματος Μεταγωγῶν).

Ὁ κ. ΔΗΜ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ παιδίατρος, δέχεται καθ' ἑκάστην εἰς τὸ Ἰατρεῖον του ὁδὸς Γεροκωστοπούλου 52, τηλ. 24 — 39.

Ὁ ἰατρὸς κ. ΚΩΝ. ΧΑΤΖΗΣ Μαιευτὴρ — Γυναικολόγος, μετεφέρθη εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Νικολάου 46 καινουργὲς ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΠΑΤΡΩΝ, ὅπου καὶ δέχεται. Τηλέφωνα: 51 —41, 26—90 καὶ 54—84.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΙΑΛΕΛΗΣ Ἰατρὸς εἰδικὸς παθολόγος μετέφερεν τὸ Ἰατρεῖον του Βασιλείου Ρούφου 90 πλησίον Ἀγίων Ἀναργύρων, τηλ. 68—92.

Ὁ Ἰατρὸς κ. ΑΛ. ΜΑΡΑΣΛΗΣ Μαιευτὴρ — Γυναικολόγος μετεφέρθη εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Νικολάου 46 καινουργὲς ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΠΑΤΡΩΝ, ὅπου καὶ δέχεται. Τηλέφωνα: 51 —41, 26 —90 καὶ 54—84.

Ὁ Ἰατρὸς κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Γ. ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ, εἰδικὸς παθολόγος, ἀποχωρήσας τοῦ Γενικοῦ Κρατικοῦ Νοσοκομείου Πατρῶν, δέχεται εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Νικολάου ἀριθ. 80 Ἰατρεῖον του (Ἔναντι Ἱεροῦ ναοῦ Ἁγ. Νικολάου), τηλ. 21—81.

Ὁ Ἰατρὸς κ. ΕΥΑΓΓ. ΔΑΣΚΑΛΟΘΑΝΑΣΗΣ, Μαιευτὴρ — Γυναικολόγος, μετεφέρθη εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Νικολάου 46 καινουργὲς ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΠΑΤΡΩΝ, ὅπου καὶ δέχεται. Τηλέφωνα: 51 — 41, 26—90 καὶ 54 — 84.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΗΛ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ χειρουργὸς ὀδοντίατρος, τ. ASSISTENT τῆς ΣΤΟΜΑΤΟΛΟΓΙΚΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ ΚΛΙΝΙΚΗΣ τοῦ Πανεπιστημίου ΜΑΙΝΖ Γερμανίας. ΠΑΘΗΣΕΙΣ ΣΤΟΜΑΤΟΣ. Πολυκατοικία Γκολφινοπούλου, ὁδὸς Γούναρη — Κανακάρη, 1ος ὄροφος. ΕΙΣΟΔΟΣ ἐκ τῆς ΣΤΟΑΣ, τηλ 49—22, οἰκίας 49—23.

Η ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ αἰσθητικὸς τῆς Σχολῆς ΛΟΥΥΜΟΣΚΥ ΦΟΥΛΑΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ σᾶς παρέχει δωρεὰν συμβουλὰς καθ' ἑκάστην εἰς τὸ κατάστημα καλλυντικῶν Κορίνου 2486 Ἔναντι Σίγγερ.

ΑΠΗΓΑΓΕΝ ἐκουσίως 18ετὴς ὑπὸ ὁ διστέχνης Π. Γ. Κάγκελος, ἐτῶν 36. Ἐναντίον του ὑπεβλήθη μήνυσις ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς ἀνηλίκου.

GENERAL ELECTRIC

ΑΣΥΖΗΤΗΤΙ ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΨΥΓΕΙΟ

ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος:

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΙΖΩΝΟΣ 56 - ΠΑΤΡΑΙ

Ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ ἀξία τοῦ Ἔθνους

ΙΩΑΝ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑΣ ΔΙΑΠΡΕΠΗΣ ΕΛΛΗΝ ΕΙΣ ΗΝΩΜ. ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

Εἶναι ἰδιαιτέρως συγκινητικὸν διὰ τοὺς Ἕλληνας νὰ πληροφοροῦνται καὶ ἀπὸ τὸν ξένον καὶ ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν τύπον, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐν διασπορᾷ ἀδελφούς, οἱ ὁποῖοι ἐγκατέλειψαν τὴν πατρικὴν στέγην καὶ τὴν Γενέτειραν πρὸς ἀνεύρεσιν τύχης, διέπρεψαν καὶ εἰς τὴν ἀνωτέραν παιδείαν, καταλαβόντες μάλιστα διακεκριμένας θέσεις καθηγεσίας εἰς διεθνοῦς φήμης Ἐκπαιδευτικὰ Ἱδρύματα. Ἕνας ἐξ αὐτῶν εἶναι νῦν καὶ ὁ ἐκ Κούμανι τῆς Ἠλείας καταγόμενος Ἰωάννης Α. Ἀλεξανδρόπουλος, Διευθυντὴς τοῦ Τμήματος Ἱστορίας εἰς τὸ Γεωργιανόν Κολλέγιον τῆς Ἀτλάντας ἐν Ἀμερικῇ.

Ὁ Ἰω. Ἀλεξανδρόπουλος μετηνάστευσεν ἐν ἔτει 1928 εἰς Ἀμερικὴν πρὸ τῆς ἀποπερατώσεως τῶν γυμνασιακῶν αὐτοῦ σπουδῶν, ἤτοι μετὰ τὴν Γ τάξιν ἐξ ἧς ἀπεφοίτησεν ἀπὸ τὸ Β' Γυμνάσιον Πατρῶν. Ἀλλ' ἡ ἔντονος πρὸς μάθησιν ἔφεσις τόν παρηκολούθησε καὶ εἰς τὴν Ξένην καὶ μετὰ ζῆλου ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς γλώσσης καὶ εἰς τὴν ἐκ παραλλήλου συμπλήρωσιν τῆς ἐγκυκλείου μορφώσεώς του.

Ἡ Ὀλυμπιακὴ γραφικότης καὶ ἡ κλασικὴ ὡραιότης τῶν διασωθέντων ἐν Ὀλυμπίᾳ λαμπρῶν μνημείων τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς τέχνης, διετήρησαν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ νεαροῦ Ἰω. Ἀλεξανδροπούλου ζωηρὰν νοσταλγίαν, πρὸς θεραπείαν τῆς ὁποίας μετὰ πρωτοφανοῦς ζήλου ἠσχολήθη μὲ τὴν σπουδὴν τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Ἡ Ἱστορικὴ Ἐπιστήμη ὑπῆρξεν τὸ ἴνδαλμά του. Εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν ἔρευναν τῶν ἱστορικῶν γεγονότων τῆς Κλασσικῆς Ἑλλάδος ἐνετρύφα τὸν περισσότερον χρόνον τῆς ζωῆς του.

Ἀποφοιτήσας τοῦ ἐν Ἀτλάντα Πανεπιστημίου ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔλαβε τὸ πτυχίον BACHELOR OF ARTIS καὶ MASTER OF ARTIS εἰς τὰς κλασσικὰς γλώσσας καὶ Ἀρχαίαν Ἱστορίαν, ἔτυχεν ἀλλεπαλλήλων ὑποτροφιῶν ἐν συνεχείᾳ καὶ εἰς ἄλλα Πανεπιστήμια, ὡς τῆς Οὐάσιγκτων Μισσοῦρι καὶ Βαλτιμόρης λαβὼν τὸ Πτυχιοντοῦδιδάκτορος τῆς Φιλοσοφίας μὲ εἰδικότητα εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἱστορίαν καὶ Ἀρχαιολογίαν. Νεαρώτατος δὲ προσεκλήθη ἀπὸ τὸν διάσημον ἀρχαιολόγον δόκτορα Ρόμπινσον καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν τετάρτην Ἀμερικανικὴν ἀποστολὴν ἀνασκαφῶν εἰς τὴν Ολυνθον τὸ ἔτος 1938, δι' ἐπιτοπίου μελέτης τῶν ἀνευρεθέντων ἐρειπίων ἐπλούτισε τὰς ἱστορικάς, περὶ Ἀρχαίας Ἑλλάδος γνώσεις του. Ἐκεῖ εὑρισκόμενος, ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας καὶ ἐπεσκέφθη τὸν χῶρον ὅπου πάλαι ἦτο κτισμένη ἡ ἀνθηρὰ ἀποικία τῶν Κορινθίων Ποτίδαια παρὰ τὴν χερσόνησον τῆς Χαλκιδικῆς. Ἡ ἱστορία τῆς Ποτίδαιας εἶναι συνδεδεμένη μὲ τοὺς Περσικοὺς πολέμους, μὲ τὴν Συνομοσπονδίαν τῆς Δήλου καὶ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, μέχρι τοῦ 356 π. χ. ὅτε ὑπετάγη εἰς τὰ στρατεύματα Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

Αἱ ἀνασκαπτικαὶ ἐργασίαι τοῦ δόκτορος Ἰω. Ἀλεξοπούλου ἔφερον εἰς φῶς πολύτιμα εὑρήματα, ἐκ τῆς μελέτης τῶνὁποῖων προῆλθεν ὡς καρπὸς εὐκλείας, περισπούδαστος πνευματικὴ ἐργασία, ἐξ ἑνὸς ὀγκώδους καὶ καλαισθήτου τόμου, μὲ ἔνδια φερούσας εἰκόνας τῶν εὑρημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον «ΠΟΤΙΔΑΙΑ». Ἡ Ἱστορία καὶ Ἐρειπιά της. Ὑπὸ Τζὼν Α Ἀλεξάντερ».

Τὸ μνημειῶδες τοῦτο ἔργον ἔτυχε παγκοσμίου ὑποδοχῆς μεταξὺ τῶν πνευματικῶν κύκλων τῆς Ἀμερικῆς, μὲ εὐμενέστατα σχόλια καὶ ἐγκώμια διὰ τὸν συγγραφέα καθηγητὴν Ἰω. Ἀλεξανδρόπουλον. Ὁ καθηγητὴς καὶ λόγιος Φρὰνκ Δανιήλ, εἰς λίαν ἐνδιαφέρον ἄρθρον του, ἀφιερωμένον εἰς τὴν προσωπικότητα τοῦ δόκτορος Ἀλεξανδρόπουλου, γράφει χαρακτηριστικῶς. «Λέγεται ὅτι ὀμιλοῦν οἱ ἀρχαῖοι λίθοι τῆς Ἑλλάδος, Ὠμίλησαν καὶ εἰς τὸν Ἑλληνο—Ἀμερικανὸν σπουδαστήν, καὶ σήμερον μᾶς ἀναφέρει τὶ μαρτυροῦν τῆδε κακεῖσε κατεσπαρμένα λείψανα τῆς ἀρχαιότητος μέσω μιᾶς πελωρίας φιλολογίας τοῦ μεγαλείου ἐκείνου, ὅτε ἡ Ἑλλάς εὑρίσκετο εἰς τὴν χρυσῆν περίοδον, τὴν ὁποίαν καὶ σήμερον ἀκόμη ὁ κόσμος τιμᾶ.

Ἡ ἐπιστημο-κοινωνικὴ δράσις τοῦ κ. Ἀλεξανδροπούλου δείκνυται ἐκ τῆς συμμετοχῆς του εἰς 1) Ἀμερικανικὴν Ἱστορικὴν Ἑταιρείαν. Νοτία Ἱστορικὴ Ἑταιρεία. 2) Ἀρχαιολογικὸν Ἰνστιτοῦτον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. 3) Κλασσικὴν Ἑταιρείαν τῆς Μεσοδύσεως καὶ Νότου. 4) Ἀμερικανικὴν Φιλοσοφικὴ Ἱστορία. 5) Ἀμερικανικὴ Ἑταιρεία Καθηγητῶν Πανεπιστημίου 6) Ἀμερικανικὴ Λεγεὼν καὶ ἄλλας.

Ἂς εὐχόμεθα νὰ συνεχίζεται ἀδιάλειπτος ἡ πνευματικὴ ἀκτινοβολία τῶν διαπρεπῶν ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ Ἑλλήνων μεταναστῶν, ἐκ τῆς ὁποίας φωτίζονται οἱ ἀπανταχοῦ γῆς θαυμασταὶ καὶ φίλοι τῆς χώρας τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν καλλιτεχνῶν. Φυσιογνωμίαι ὡς τοῦ καθηγητοῦ Ἀλεξανδροπούλου εἶναι ἡ ζῶσα καὶ φωτεινὴ διαφήμησις τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἀξίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ ἀφήρεσεν ἐκ τοῦ καταστήματος Ν. Κούζη (Γ' Σεπτεμβρίου 129) συναλλαγματικὰς ἀξίας 256.000 δραχμῶν καὶ 150 δραχμὰς εἰς μετρητά. Εἰσήλθεν ἐκ τοῦ ἀεραγωγοῦ.

ΚΟΥΖΙΝΕΣ ΙΖΟΛΑ

Στὴν "Εξοχη"

Ἑρμοῦ 22

ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΤΑΚΤΙΚΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ ΝΕΩΝ ΔΙΣΚΩΝ ΣΕ ΛΑΪΚΑ— ΔΗΜΟΤΙΚΑ καὶ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ.

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ: ΠΟΔΟΚΙΝΗΤΟΙ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΚΕΝΤΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΡΑΨΙΜΑΤΟΣ μὲ 36 ΔΟΣΕΙΣ ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΤΙΜΕΣ.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ, ΜΑΓΝΗΤΟΦΩΝΑ, ΗΛΕΚΤΡΟΦΩΝΑ, ΠΙΚ—ΑΠ ΚΑΙ ΧΙΛΙΑ ΑΛΛΑ ΕΙΔΗ.

ΑΓΟΡΑΙ ΠΩΛΗΣΕΙΣ καὶ ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙ

Φ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ 33 ΤΗΛΕΦ. 32—34

ΚΑΤΩΘΙ Β' ΑΣΤΥΝ. ΤΜΗ-

Διὰ νὰ ἀξιοποιηθῇ ἡ ἱστορία τῆς πόλεως

Ἐθνικὸν κειμήλιον ἀποτελεῖ ἡ οἰκία τοῦ Π. Πατρῶν Γερμανοῦ

Ἐνδιαφέρον ἄρθρον τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Π. ΜΠΟΥΡΑ

Ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ» εἶναι ἄξιος ἐπαίνου διὰ τὸ μεγάλο ἐρώτημα τὸ ὁποῖον ἔθεσε: «Τὶ θὰ πράξῃ ἡ πόλις διὰ νὰ ἀξιοποιήσῃ τὸν μεγάλον ρόλον τὸν ὁποῖον ἐπαιξε εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἔθνους καθὼς καὶ διὰ τὸν καθηγιασμένον χῶρον ὅπου ὁ Πρωτόκλητος Ἀνδρέας ἐδίδαξε καὶ ἐσταυρώθη».

Πράγματι ἡ πόλις τῶν Πατρῶν καὶ ἡ περιοχή της ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ θρησκευτικὰ καὶ ἐθνικὰ κειμήλια πάμπολλα μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη ἡ θρησκευτική της ἱστορία καὶ ἡ ἐθνική της δράσις ποὺ τόσον συνέβαλεν εἰς τὴν διάσωσιν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τουρκικῆς σκλαβιᾶς.

Δυστυχῶς τὰ ἐθνικὰ αὐτὰ κειμήλια, ἔχουν ἐγκαταλειφθῆ εἰς τὴν τύχη των καὶ εὑρίσκονται εἰς τὴν διάκρισιν καὶ τὴν κατοχὴν ἰδιωτῶν, χωρὶς οὔτε τὸ Κράτος, οὔτε οἱ ἰθύνοντες τὰ τῆς πόλεώς μας νὰ ἐπιδεικνύουν τὴν ἐλαχίστην μέριμναν διὰ τὴν διάσωσίν των. Διὰ νὰ λάβωμεν μίαν ἰδέαν τῶν πολυτίμων ἱστορικῶν κειμηλίων τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς χεῖρας ἰδιωτῶν παραθέτω ἕνα ἀπόσπασμα ποὺ ἐδιάβασα στὴν «Ἐθνικὴ Ἀγωγή», τομ. Αος 1898 τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ ἀειμνήστου Σ. Λάμπρου «Νέαι εἰκόνες τοῦ Ρήγα» τὸ ἑξῆς: «Πολὺ δὲ ἀρχαιοτέρα ἁπασῶν τούτων τῶν εἰκόνων καὶ αὐτῆς δὲ τῆς Μακρυνίτσης, εἶναι ἡ παρὰ τῷ ἐν Πάτραις κ. Ι. Γ. Παπαστεφάνω μικρὰ ἐλαιογραφία εἰκὼν τοῦ Ρήγα ἧς πιστὸν ἀντίγραφον γραφὲν ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου Πικαρέλλι...» καὶ συνεχίζει ὁ μεγάλος «κατὰ ποῖον τρόπον ἀποδεικνύεται ἡ αὐθεντικότης τῆς εἰκόνος τοῦ Παπαστεφάνου δι' ἐπιστολῆς του 3 Μαρτίου 1895».

Φαντασθῆτε τὶ θὰ ἦτο διὰ τὴν πόλιν νὰ εἶχε τὸ αὐθεντικὸν αὐτὸ κειμήλιον τῆς εἰκόνος τοῦ Βάθρου τῆς ἐλευθερίας Ρήγα.

Μὲ πικρίαν ὑπογραμμίζομεν τὸ γεγονὸς τῆς ἐγκαταλείψεως τῶν κειμηλίων διότι καὶ τὸ Κράτος ἔπρεπε νὰ ἐπιδείξῃ ἐνδιαφέρον καὶ ὁ Δῆμος ἰδιαιτέρως νὰ περισώσῃ αὐτὰ ποὺ θυμίζουν ἀνθρώπους ποὺ μᾶς ἐχάρισαν τὴν ἐλευθερίαν.

Ἕν ἀπὸ τὰ ἀξιόλογα ἐγκαταλελειμμένα ἐθνικὰ κειμήλια εἶναι καὶ τὸ σπίτι τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ὄπισθεν ἀκριβῶς τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε ὡς Μητρόπολις (Ἀρχιεπισκοπή) καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὴν 21ην Μαρτίου 1821 ξεκίνησε ὁ Μέγας Ποιμενάρχης καὶ ἀγωνιστὴς μὲ τὰ παλληκάρια του διὰ νὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους Ἕλληνας τὴν ἐλευθερίαν.

Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ κατὰ τὸ 1821 ὡς ἔχει μέχρι σήμερον· καὶ ἡ πορεία τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ ἐξ αὐτῆς πρὸς τὴν πλατεῖαν Ἁγίου Γεωργίου.

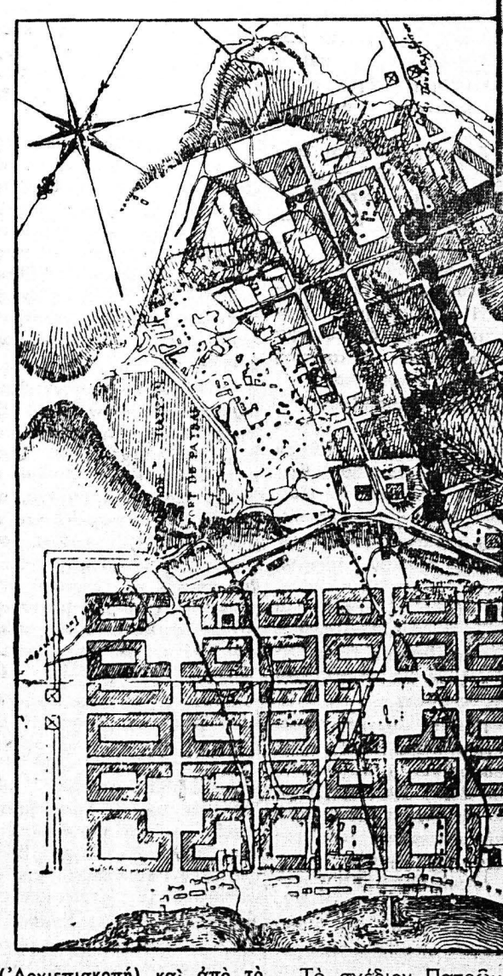

Τὸ σχέδιον Πατρῶν τοῦ μηχανικοῦ Σταμ. Βούλγαρη (1928—1929), ἐκτυπωθὲν εἰς τὰ ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλλάδος ἡ δόξα καὶ ὁ Σταυρός.

Σήμερον κατέχεται ἀπὸ ἰδιώτας, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε πρὸ πολλῶν ἐτῶν νὰ εἶχε ἀπαλλοτριωθῆ καὶ νὰ ἦτο ἕν μικρὸν Μουσεῖον μὲ ὅ,τι σχετικὸ ἔχει συνδεθῆ μὲ τὸν ἀγῶνα. Αὐτὸ τὸ μικρὸ μουσεῖο θὰ θυμίζῃ εἰς τοὺς Ἕλληνας ὅτι μέσα εἰς αὐτὸ κατεστρώθησαν τὰ σχέδια καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐβγῆκε ἡ μεγάλη ἰδέα τοῦ Λαβάρου διὰ νὰ λάμψῃ καὶ πάλι στὴν Τὴν εἰσηγήσει μας πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Κυρὸν Θεόκλητον, ἐπρόκειτο νὰ ἀγορασθῆ καὶ νὰ δωρηθῆ εἰς τὸν ἐνΠάτραις δρῶντα ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ 1905 Σύνδεσμον Γορτυνίων ποικιλοτρόπως ἀλλ' ὁ ἐπισυμβὰς θανατός του ἀφῆκε τὴν προπάθειαν ἀνεκπλήρωτον.

Ἔκτοτε καὶ ὑπομνήματα ἐγένοντο εἰς τοὺς ἁρμοδίους καὶ πρασταστάσεις, ἀλλ' οὐδεὶς εἰσηκούσθη. Ὁ πρωτοπρεσβύτερος Γ. Παπασταύρου ἔγραψε κατ' ἐπανάληψιν εἰς σημείωμα «Εἶναι χρέος ἱερὸν καὶ ἀνάγκη διὰ τὴν πόλιν» τὸν Ἀπρίλιον 1962 εἰς τὴν «Πελοπόννησον» ἀλλ' οὐδὲν ἐπραγματοποιήθη.

Μόνον ὅτι πάλι τῇ εἰσηγήσει μας, κατωρθώσαμε ὥστε ὁ δαφνοδρόμος καὶ οἱ συνοδεύοντες ἀθληταὶ ὅταν κατέρχωνται τὴν 24ην Μαρτίου ἐκ τῆς Ἁγίας Λαύρας νὰ διέρχωνται πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, νὰ γονατίζουν, νὰ τηροῦν ἑνὸς λεπτοῦ σιγὴν καὶ νὰ ἀκολουθοῦν ἀμέσως τὴν πορείαν τὴν ὁποίαν ἔχομεν ἐκπονήσει ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μηχανικοῦ Στ. Βούλγαρη περιόδου 1829—39 ἐτυπώθη πρωτοβουλίᾳ τοῦ Συνδέσμου τῶν ἐν Πάτραις Γορτυνίων τῇ εὐγενεῖ χορηγίᾳ τοῦ τυπογραφείου Χαρ. Καγκαδάρη καὶ Υἱοῦ καὶ διευρύνθη τὰ σχολεῖα καὶ λοιπὰ ὑπηρεσίας, ὥστε νὰ γνωρίζουν οἱ μεταγενέστεροι ποῖον ἔργον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐπραγματοποί